

De iglo van tante Friet

Siep en zijn tante Friet waren dikke maatjes. En echt niet alleen omdat ze allebei dol waren op friet.

Tante Friet had een opvang voor vogels in nood en een weeshuis voor kuikens zonder vader of moeder. Op het erf van haar boerderij hingen tientallen zelfgebouwde vogelhuisjes en in elke boom zaten wel een stuk of twintig nesten. Die hadden alle maten van alle vogels en hun deuren stonden altijd open, zei tante Friet.

‘Nesten hebben geen deuren,’ zei Siep.

‘Mijn nesten zijn vijfsterrenkamers en kamers hebben deuren,’ zei tante Friet streng.

Tante Friet was de chef van de hele opvang en Siep was **CHEF VAN DE KUIKENS**.

Zo vaak als hij kon, ging Siep naar tante Friet toe. In de lente controleerden ze nestkastjes en bracht Siep weesvogeltjes groot, in de zomer verzorgden ze mussen die van de hitte van het dak waren gevallen, in de herfst wezen ze verdwaalde trekvogels de weg en in de winter zaagde tante Friet wakken in het ijs voor eenden en zwanen.

Tante Friet had een zwak voor **VREEMDE VOGELS**. Eenden met liefdesverdriet, ooievaars met hoogtevrees, reigers met een stijve nek of uilen die bang waren voor muizen. Ze sprak met ze, vertroetelde ze en deed geduldig voor hoe je een kikker ving. En als een vogeltje zijn kopje liet hangen, zong ze een liedje voor hem. Dat was best schrikken, want tante Friet had in een koor gezeten en was daar **SOPRAAN** geweest. Dat is iemand die heel mooi kan **GILLEN**. Zodra het gillen begon, hielden de kuikentjes van

schrik hun bekje of begonnen ze keihard te piepen. Tante Friet wist zeker dat ze dan vol bewondering naar haar luisterden of probeerden net zo hoog met haar mee te zingen. En Siep wist zeker van niet.

Soms draafden ze samen door. Zo hadden ze weleens een houseparty voor ganzen gegeven en een ooievaarsnest van vier verdiepingen op haar hooiberg gebouwd. Bij de houseparty waren alle ganzen halsoverkop weggevlucht, en uit het ooievaarsnest had de brandweer hen nog moeten redden met een hoogwerker. Maar dat had Siep beslist niet tegen mama mogen zeggen. 'Als je dat tegen je moeder zegt, mag je hier **NOOIT** meer logeren,' had tante Friet gezegd.

Natuurlijk had Siep niks gezegd. Die vakanties waren de leukste tijd van zijn leven en die wilde hij echt niet missen.

Tot die geschiedenis met Pinkie. Het gebeurde in de kerstvakantie en het was echt **VERSCHRIKKELIJK**.

Zoals elk jaar kwam tante Friet Siep op vrijdagmiddag halen. Het was al twee weken ijskoud en Siep nam zijn schaatsen mee.

'Pas op dat je niet door het ijs zakt. Wedden dat je tante allemaal eendenwakken heeft gemaakt?' waarschuwde mama.

'Eenden moeten zwemmen,' snoof tante Friet. 'Maar naast die wakken is het ijs nog dikker dan mijn speklaag.'

'Dat krijg je met al die friet, Frieda. Siep mag niet alleen maar friet eten, hoor.'

'Wat dan nog meer?' vroeg tante Friet zogenaamd verbaasd.

Mama keek naar het plafond. '**SLA** en **BROOD**, en zo?'

'Komt goed. Ik pas op Siep alsof hij een klein vogeltje is.'

'En ik pas op tante Friet alsof ze een verdwaalde ooievaar is,' beloofde Siep.

'Je tante heet Friéda. Geen Friet.'

'Jahaa. We gaan.' Siep pakte zijn koffer en zijn schaatsen, gaf zijn moeder een zoen en ze liepen naar buiten.

Glibberend reden ze het dorp uit. Het sneeuwde en de weilanden waren wit. Tante Friet zette de radio aan en begon mee te gillen.

'Niet zo hard. Straks breekt het raam,' giechelde Siep.

'Als dat gebeurt eet ik mijn múúúts óóóp,' zong ze.

'Gil dan maar dóóórrr,' deed Siep haar na. Dat wilde hij nog weleens zien.

Mama had natuurlijk gelijk. De sloten rond tante Friets boerderij zaten vol wakken met spartelende vogels.

'Hoe kan ik zo nou schaatsen!' zei Siep.

'Gewoon een beetje slalommen,' zei tante Friet.

'Ga je dan even mee het ijs testen?'

'Ben jij gek, straks zak ik erdoor,' zei tante Friet.

'Maar anders zak ik erdoor.'

'Dan zet ik je bij de kachel. Ga nou maar, dan ga ik wat frietjes voorbakken.'

'Ik mag niet alleen maar friet eten.'

'Dan eet je er mayonaise bij. Opgelost.'

'Mama bedoelt iets gezonds.'

'Ik heb een vriezer vol vissticks. Ga schaatsen!'

Grijnzend liep Siep naar de sloot en deed zijn schaatsen aan. Hij slalomde langs de wakken naar een ander slootje en trok een paar sprintjes tussen de rietsigaren. Zoals altijd speurde hij naar vogels in nood, maar die zaten waarschijnlijk allemaal gezellig in tante Friets wakken te snateren. Hij dwaalde een beetje af en opeens was hij bij de oude, leegstaande boerderij aan de overkant. Hij rustte even uit op een steigertje en wilde net weer teruggaan, toen hij voetstappen hoorde.

'Wat doe jij hier?' zei een zware stem.

Siep draaide zich om en keek recht in het gezicht van een grote man.

Of eigenlijk zag hij alleen een woeste **SNOR**, twee neusgaten en een zonnebril die nog groter was dan een skibril. De man droeg een zwarte muts en zijn stem klonk niet zo aardig.

'Ik... ik ben even aan het uitrusten,' zei Siep.

'Dit is privéterrein,' zei de man bot. 'Je mag hier niet komen.'

Siep keek naar de boerderij. De luiken waren dicht en nergens brandde licht. 'Hier woont toch niemand?' vroeg hij.

'Ik woon hier. Ga weg.' Hij deed een stap in Sieps richting en Siep stond vlug op.

'Oké. Sorry. Daag.' Hij schaatste weg en durfde pas aan het eind van het slootje om te kijken. Toen was de man verdwenen.

Haastig zocht Siep naar iets bekends. Het werd nu snel donker en de lege polder leek ineens een beetje eng. Gelukkig zag hij de rietsigaren weer en even later liep hij de keuken van tante Friet binnen. Daar rook het vertrouwd naar olie.

Opgelucht legde hij zijn schaatsen bij de verwarming en vertelde dat hij de nieuwe buurman had gezien. 'Van de overkant. Hij had een zonnebril op.'

'Die kapper?' vroeg tante Friet. 'Was hij buiten?'

'Ja, hij zei dat ik weg moest gaan. Woont daar een kapper?'

'Een **NACHTKAPPER**. Hij knipt mensen die overdag niet naar buiten kunnen omdat ze allergisch zijn voor daglicht. Of die er te lelijk voor zijn.'

'Kun je te lelijk zijn voor daglicht?'

Tante Friet grinnikte. 'De buurman in elk geval wel, met die idiote walrussnor. Hij woont er nu een maand en ik heb hem nog maar twee keer gezien. Hij droeg steeds een muts en een enorme zonnebril.'

'Hoe weet je dan dat hij kapper is?' vroeg Siep.

'Ik ging een welkomstbloemetje brengen en toen zei hij dat. "Ik ben nachtkapper voor mensen die allergisch zijn voor daglicht." Ik vind het prima, want dan hebben mijn vogels geen last van zijn klanten. Deed hij vervelend?'

Siep aarzelde. 'Niet echt,' zei hij.

'Goed zo. Anders zal hij ervan lusten. Ga zitten. De friet is klaar.'

Ze aten friet en vissticks. Buiten ging het steeds harder sneeuwen. Na het eten maakten ze met zaklampen een rondje langs de wakken en hakten het aangevroren ijs weg. Ze gingen weer naar binnen en knutselden mezenbolletjes en pindaslierten. Ze keken een film, aten nog een heel klein beetje friet en gingen met een volle buik naar bed.

Terwijl Siep de gordijnen dichtdeed, zag hij aan de overkant de achterlichten van een auto. Je zou maar allergisch zijn voor daglicht, dacht hij. Dan werd je vanzelf wel chagrijnig. Hij bleef even kijken of er nog meer klanten kwamen. De buurman kon snel knippen, want al na vijf

minuten ging de auto weer weg. Siep gaapte en kroop onder de dekens. Morgen ging hij een sneeuwpop maken. Of drie!

Op zaterdagmorgen werd Siep wakker op de Noordpool. Dat dacht hij tenminste toen hij naar buiten keek. Er lag wel een meter sneeuw en de hele wereld was wit. Tante Friet was alweer bij de wakken, en Siep vond een sneeuwschuiver en begon aan de oprit. Dat was een enorme klus. Meter voor meter ploeterde hij zich in de richting van de weg en opeens zag hij de doos. Die lag aan het begin van de oprit en er lag al een laagje sneeuw op.

Siep rende erheen, veegde de sneeuw weg en ontcijferde de uitgelopen letters op het etiket. Het leek het adres van tante Friet. *Wat een luie postbode*, dacht Siep. Hij nam de doos mee naar binnen en droogde hem af.

Op de zijkant stond: **SPOED**.

Siep aarzelde. Spoed betekende snel. En dat pakje lag daar misschien al een hele poos. En tante Friet was nog wel even bezig.

Vlug pakte hij een mesje en sneed de bovenkant open. De doos zat vol piepschuim met daartussen een kleinere doos. Die zat ook vol met piepschuim en daarin zat weer een doosje. Daar zaten watten in en tussen de watten lag iets wits.

'Een **EI?**' mompelde Siep verbaasd.

Voorzichtig tilde hij het op. Het was groot en zwaar. En lekker warm, alsof het een échte echte was, met een kuikentje erin. Sieps hart ging sneller kloppen. Was dit een wees-ei? Dan moest de **CHEF VAN DE KUIKENS** aan de slag! Hij hield het ei tegen zijn oor, maar hoorde niks. Hij dacht even na, stopte het onder zijn trui en liep naar de

sloot. 'Kom eens binnen, tante Friet! Ik heb een ei voor je!' riep hij.

Tante Friet keek op. 'Een gebakken ei?'

'Nee, een heel ei. Het kwam in een doos, voor de opvang. Voor ons. Het is heel groot, hij zit onder mijn trui.'

Tante Friet glibberde de kant op en liep mee naar binnen.

Met een frons pakte ze het aan. 'Zat dat in die doos?'

'Ja. Die lag bij de weg. Jouw adres staat erop. Het is vast een wees-ei. Voor je weeshuis. Van een struisvogel, misschien. Of een adelaar. Het is nog warm. Zit er al een kuikentje in? Of is het net gelegd? Jij weet toch alles van eieren?'

Tante Friet keek alsof ze zelf een ei had gelegd.

'Het zat heel goed verpakt,' ging Siep door. 'Ik denk dat iemand wil dat we het uitbroeden.'

Tante Friet vond het raar, want ze zei: 'Goh.' Maar waarschijnlijk was ze het ook met hem eens, want toen zei ze:

'Ik denk dat je gelijk hebt. Laat ik dat dan maar doen.'

'Jij?' Automatisch keek Siep naar tante Friets **BITTER-BALLENBILLEN**. Dat hield dat ei nooit.

Tante Friet zag hem kijken en schoot in de lach. 'Ik ga er niet op zitten, mafketel. Hier. Leg het maar onder een warme lamp, op een dekentje.'

'Oké, dat doe ik,' zei Siep, meteen enthousiast. 'En als er dan een krokodil in zit?'

'Dan bellen we de dierentuin,' beloofde tante Friet.

'En als er niks in zit?'

'Dan komt er ook niks uit.'

'Wacht! Ik hoor iets!' Siep hield het ei weer tegen zijn oor. 'Hij wordt **WAKKER!**' riep hij opgewonden.

'Echt?' Tante Friet griste het ei zo snel terug dat het uit haar handen schoot. 'Pak hem!'

Siep dook ernaar alsof het een **RUGBYBAL** was. Maar hij had nog nooit gerugbyd en het ei ketste tegen de vloer en rolde onder de kast.

Samen doken ze op hun knieën.

'Ik zie een barst! Hij komt uit!' Vliegensvlug haalde Siep een paraplu en harkte het ei naar zich toe. Maar toen was het al te laat. Het ei was gebroken en de schaal was leeg.

'PIEP PIEP PIEP!'

'Ik hoor hem! Zoek hem!' Tante Friet tilde de kast een stukje omhoog en Siep kroop eronder.

'Kom hier. **AU!** Hij pikt! Ja, ik heb hem!' Hij kwam overeind en staarde stomverbaasd naar het schreeuwende hoopje veren. Dat was duidelijk een vogel. *Maar wat voor vogel?*

'Siep! Dat is een **PINGUÏN**. Kijk die vlerkjes! O... wat een schátje!' Tante Friet keek niet eens verbaasd. Eerder verliefd.

'Een pinguïn?' vroeg Siep ongelovig.

'Ja! Zo'n grote, volgens mij, van de Zuidpool! Met die witte randen om hun ogen!'

De pinguïn piepte en pikte en was al best sterk.

‘Een pinguïn van de Zuidpool hoort hier toch helemaal niet?’ zei Siep.

‘Die hoort hier juist wel. Ik heb een opvang voor vogels. Daarom lag die doos bij mijn oprit en niet bij de bakker.’

‘Maar... hoe komt hij dan helemaal hier terecht?’

‘Misschien heeft iemand dat ei gevonden en wist hij niet wat hij ermee moest doen. En toen heeft hij het zelf ook weer te vondeling gelegd. Bij ons. Dat snap ik wel.’

Siep snapte er juist niks van. ‘Waar vindt iemand een pinguïn-ei?’

‘Misschien in een andere doos.’

‘En wie heeft dat dan in die andere doos gestopt?’

‘Iemand die ook niet wist wat hij ermee moest doen. En zo kun je eindeloos doorgaan, Siep. Misschien is dit ei al de hele wereld over gereisd met mensen die het steeds in een andere doos stopten. Maar het maakt niet meer uit, want het is geen

ei meer. Dit wees-ei is een wees-pinguïn geworden. En ik zorg voor weesjes. Dus ik ga voor dit kuiken zorgen. Eens, of niet?’

Sieps keek naar haar enthousiaste gezicht en zijn ogen begonnen te glinsteren. ‘Oké, eens. Maar ik ben **CHEF VAN DE KUIKENS**, dus die pinguïn is van mij.’

‘Je hebt gelijk.’ Tante Friet trok een grimas. ‘Vooruit dan maar. Wij samen,’ besloot ze. Toen werd ze praktisch. ‘Dan moeten we aan de slag. Kuikens moeten zo snel mogelijk eten. Dus dat is zorg één. Ik ga voer halen. Stop jij hem zolang onder je trui en ga met hem **WAGGELEN.**’

‘Waggelen?’

‘Dat vinden pinguïns lekker.’

‘En wat eet hij dan?’

‘**VOORGEKAUWDE RAUWE VIS,**’ zei tante Friet, die dat kennelijk allemaal wist.

‘Kun je dat kópen?’

‘Die vis wel. En de **CHEF VAN DE KUIKENS** moet het kauwen. Dat ben jij, gelukkig. Verlies die kleine niet uit het oog, ik ga gauw naar de viswinkel. Bedenk maar vast een naam voor hem.’ Toen begon ze van opwinding weer te gillen. ‘**SIEHIEP! WE HEBBEN EEN PIIINGUÏÏÏN!**’

De pinguïn begon te piepen alsof hij geplukt werd.

‘Hou op! Hij schrikt zich dood,’ riep Siep. ‘En ik ook!’

‘Welnee. Hij zingt juist mee.’ Tante Friet gaf nog een extra hoge gil, liep naar buiten en liet Siep met het kuiken alleen.

‘**PIEP PIEP PIEP!**’ piepte de pinguïn.

‘Stil maar,’ suste Siep.

‘**PIEP PIEP PIEP!**’